

Andrew Hunter Murray

Ендрю Гантер Мюррей

**A BEGINNER'S
GUIDE
TO BREAKING
AND ENTERING**

**ПРОНИКНЕННЯ
ЗІ ЗЛОМОМ.
ПОСІБНИК
ДЛЯ
ПОЧАТКІВЦІВ**

З англійської переклала
Наталія Михаловська

УДК 821.111(410)-31
М 98

«A Beginner's Guide to Breaking and Entering»
Copyright © Andrew Hunter Murray, 2024
All rights reserved.

Ендрю Гантер Мюррей

М98 Проникнення зі зломом. Посібник для початківців [Текст] : роман / Ендрю Гантер Мюррей; переклад з англ. Наталії Михаловської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2026. — 472 с.

ISBN 978-966-448-511-8

Ел — молодий чоловік, який обрав доволі незвичний спосіб боротьби з житловою кризою. Він — інтрузер, сквотер, прокрадається у будинки власників, коли ті відсутні, та... проживає там, не грабує, а навіть доглядає за житлом. Його життя та робота побудовані за правилами, тож він радо ділиться ними, розповідаючи історії проникнення у будинки, знайомство з незвичними людьми, такого собі пригодницького виживання. Так триває доти, коли в одному з будинків стається вбивство. Тепер усе зміниться: із «невинного інтрузера» він перетворюється чи не на головного підозрюваного. Тож залишається лише знайти справжнього вбивцю до того, поки Ела та його нову команду схоплять поліціянти.

У цій захопливій книжці буде все: хитрощі й тонкощі ринку житла, сквотери-професіонали, випадкове шпигунство, темні поліційні осередки, кримінал, історія кохання, дивовижні несподіванки, про які написано з неймовірним гумором, аж до самого, абсолютно непередбачуваного, кінця.

УДК 821.111(410)-31

Присвячується АЛМ

© Ендрю Гантер Мюррей, текст, 2024
© Наталія Михаловська, переклад, 2025
© Оксана Бойко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-511-8 (укр.)

ISBN 9781529152807 (англ.)

Усі права застережено

Пролог

Мушу пояснити, як опинився тут. А ще — думаю, це доречно, — поясню, як же мені прикро через усі ті недобрі рішення, що привели мене сюди.

Щиро кажучи, я не маю особливих докорів сумління, хоча сподіваюся, що в судовому процесі цей факт не вийде на світ. До певної міри *соромлюся*, що я тут, надто з огляду на те, у скількох прекрасних будинках бував я за всі ці роки, але жалощі над собою — це страхітливе видовище, а до всього я цілком непогано давав собі раду. Якщо вже йдеться про недобрі рішення... думаю, я й так рано чи пізно потрапив би сюди. Просто мій маршрут виявився мальовничим.

Між нами кажучи, ви б не повірили, як легко здобути доступ до комп'ютера, особливо якщо ви не надто вибагливі у таких питаннях, як вихід в інтернет. Я записався на курс комп'ютерної грамотності. Це означає, що маю годину денно на великому чудовому *Dell* у помилково названому Інформаційному пакеті (це радше «буфет», ніж пакет, і більшість людей виходить із

нього гірше поінформованими, ніж ввійшли туди). Мало хто використовує Пакет. ПК, які з ним працюють, викувано в епоху пізньої крейди, це означає, що вони: а) завбільшки з кімнату; і б) майже ні на що не придатні. До того ж, думаю, багатьох моїх колег у нещасті арештовано за посередництвом ПК, тож у цього терміна погані асоціації.

Та ці древні масивні комп'ютери — серйозно, це справді настільні комп'ютери, як у XIX столітті, — мають декілька переваг. Мають, наприклад, *Windows 95* із повним набором *Office*, це означає, що я можу тут залогінитися, ігноруючи комп'ютерну інструкторку Гертруду, і писати собі повні 57 хвилин щодня з трихвилинною перервою на «Солітер» наприкінці, як маленькою винагородою. Можливо, одного дня мені вдасться це опублікувати, якщо добре розіграю свої карти. Хоча, якщо хтось мені заплатить, чи буде це зараховано як «доходи, отримані злочинним шляхом»? Можливо. Доведеться повернутися до цього після закінчення судового процесу. Мушу також поміркувати над пристойним псевдонімом. Це не проблема. Мій згенерований список псевдонімів наразі містить до 86 записів.

Хай там як, я люблю, якщо історія починається з в'язниці. Перепрошую. Це ще одне відвертання уваги, бо ви вже намагаєтесь трохи забігти вперед і дізнатися, як мені — благонадійному молодому чоловікові з уміннями, які можна реалізувати на ринку, і добрими перспективами, — вдалося наробити собі більше клопотів, ніж будь-кому іншому в майже всьому тюремному блоці, налаштувати проти себе і закон, і злочинців, ще й при цьому шість разів ледь не дати себе вбити.

Але я люблю в'язничні початки. Вони нездоланні. Досить подивитися «Добрі серця і корони»^{*} чи прочитати про дівчину, яка дослівно перемордувала всю свою рідню, а все ж зуміла представити себе як потерпілу сторону. В'язничні початки запевняють, що все буде весело. І вони доводять, що я живу, аби розповісти цю історію. Хоча, щоб зберегти дрібку таємниці, не говоритиму, в якому стані я зараз перебуваю. Скажу даром тільки те, що мені траплялися кращі часи в сенсі догляду за шкірою.

Байдуже. Мое актуальне довкілля — це Південний Лондон, середній рівень безпеки. На ніч не зв'язують, як у місцях із максимальним рівнем безпеки, але що кілька днів *перевіряють* замки на дверях, тож це не мінімальний рівень безпеки. Я переконував, що, може, слід мені побути в одиночній камері заради власного захисту, але з мене посміялися і сказали, що нічого грати королеву драми. Думаю, одиночка обходиться куди дорожче.

Хоча в цю мить я сиджу в Інфопакеті й пишу це під лінивим наглядом Гертруди, уявіть собі, що я перебуваю в кімнаті відвідин. Це не одне з тих вигадливих американських умеблювань із маленьким телефоном та очисними екранами. Ні, це суто британське громадське довкілля, що означає довговічну килимову плитку і покриті пластиком окремі крісла з підлокітниками. Крісла мають незручно високі борти, тож складно дотягтися до кишені, до того ж вони розміщені далеко одне від одного, що трохи ускладнює передавання з рук в руки контрабанди, яку могли не помітити при обшуку.

^{*} «Добрі серця і корони» — британський фільм 1949 року, «чорна комедія». (Тут і далі — прим. пер.)

У цю мить я чекаю, коли з'явиться мій друг (адвокат) і розповість мені, як складеться решта моєї історії. Мій судовий процес має нижчий пріоритет, ніж інші, але мені ніде внести заставу. Ба більше, ніхто не має жодної охоти вносити за мене заставу, тож я просто чекаю. Це, ймовірно, найкраще місце; історія, яку я чуднув, наробила багато галасу. Кожна історія, що стосується розкішних маєтків, мафії, міжнародного шпигунства і державної зради, привертає увагу редактора навіть найтовстішого видання.

Тож такі мої обставини. Трохи замало овочів, трохи замало вітаміну *D*, кілька посічених кінчиків (бувають у чоловіків посічені кінчики волосся?), але я живий і друкую всіма пальцями, які досі працюють. Якщо ж йдеться про те, як це почалося... О Господи. Це складніше. Я обміркував різні пункти, з яких це «почалося». Звичайно, в цьому переліку є момент, коли ми почули постріл, хоча це надто чистенько. Потім момент, коли я зустрів Ем та її друзів, хоча, якби ми не працювали у тій самій сфері, то ніколи не стали б командою.

Насправді я знаю, з чого це почалося. Кедбері Лейн, 14. Моя остання справа, яку я зробив один. Якби все пішло добре, — ну, гаразд, якби я всього не зіпсував, — то й досі був би на волі. Не зіткнувся б із Деві та містером Боулінгова Куля, не довідався б про купу грошей, через яку і потрапив у цю халепу. Не зустрів би Ем, Еллі чи Джонні й не став би об'єктом цікавості щонайменше трьох правоохоронних органів і восьми злочинних угруповань. Не дозволив би, щоб когось підстрілили, а мене самого потовкли.

Та, як у випадку Королівської прокурорської служби, усе це послано, щоб випробувати нас і винести вирок.

От як усе почалося.

Розділ 1

Якщо йдеться про вламвання до чужого будинку, то тут діють певні правила.

Звичайно, ці правила не повинні захищати дім. Вони повинні захищати вас. Хоча це дещо спантеличує, проте дбайливе ставлення до місця є одним із правил. Якщо ви збираєтесь стати інтрузером, — так я окреслюю свою високо специфічну професію, — мусите поводитися з цією власністю так, ніби вона ваша. Коли вам це вдасться, то найчастіше ті нечисленні особи, з якими ви зіткнетесь, щиро повірять, що ви і є власником, якщо тільки не бачили законного власника минулого тижня. Правила завжди вестимуть і захищатимуть вас.

Приклад: от я перед одним із найгарніших будинків маленького селища в Сассексі з наміром влататися туди. Я мав би бути дуже напруженим. Але я цілковито спокійний, бо маю Правила, які на моєму боці.

До речі, я не хочу, щоб моя робота як інтрузера здавалася ідеальною. Я не якийсь там чортів Позичальник. Моя праця гламурна, приємна і приносить великі